

ΑΡΑΜΠΗΣ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

ἀπαγγελλομένη ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς

τοῦ Θεάτρου Ἀπόλλωνος

τῇ 25ῃ Ἰουλίου 1882.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΙΔΑ	ΑΧΜΕΤ ΑΡΑΜΠΗΣ
ΖΑΑΡΕ	Α΄. ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ
ΓΙΟΥΣΟΥΦ	Β΄. ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ
ΖΟΥΛΦΙΚΑΡ	ΧΟΡΟΣ ΦΕΛΛΑΧΩΝ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΑΙΔΑ.—ΖΑΑΡΕ.

Ἀἰδᾶ.

Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται, μᾶς ψόφησε ἡ πείνα...
εἶναι καιρὸς νὰ σηκωθῇ κί' ἡ κάθε Ἀραπίνα,
καὶ ἐναντίον τ' Ἀραμπῆ νὰ στήσουμε παντιέρα.

Ζααρέ.

Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μείνουμε μονάχαις ἐδῶ πέρα!
ἀκοῦς ἐκεῖ! νὰ φύγουνε οἱ Εὐρωπαῖοι ὅλοι!

Ἀἰδᾶ.

Ἀκοῦς ἐκεῖ! κί' οἱ Ἕλληνες νὰ φύγουν οἱ μαργιόλοι,
ποῦχουν 'στὸ στόμα ζάχαρι καὶ εἰς τὰ χεῖλια μέλι!
γιατί; γιατί ἕνας Ἀραμπῆς θεότρελλος τὸ θέλει.

Ζααρέ.

Ἐμεῖς καλὰ ἐτρώγαμε κί' ἐπίναμε ὥς τώρα
μὲ τόσους ξένους ἀνθίζε κί' ἐπλούτιζε ἡ χώρα,
τὸ τακτικὸ μᾶς εἶχαμε 'στὴν στέπη χαρτζηλίκι,
καὶ τὸ σεβντᾶ μᾶς κάναμε μὲ τόσο ἀσικλίκι.
Ποιὸς διάβολος ἐφώτισε ἐκεῖνο τὸν ζευζέκη,
καὶ ἀνοιξε 'στὴν Αἴγυπτο πολεμικὸ τουφέκι,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα μᾶς ἔφερε σκοτούρες,
τρομάρες, θάνατο, σφαγὴ καὶ τῆς κοιλιᾶς γουργούρες;
Ἄν ἤθελε ὁ Ἀραμπῆς ἐλευθερίας ἄερα,
ἄς ἔφευγε μονάχος του μακριὰ ἀπὸ 'δῶ πέρα,
'στὴν Κίνα, 'στὴν Καπερνάουμ, μακρύτερα ἀκόμα,
κί' ἐκεῖ ἄς ἐσηκώνετο τὸ ἐθνικὸν του κόμμα.

Ἀἰδᾶ.

Μποροῦν καὶ δίχως λευτεριά νὰ ζήσουν οἱ Φελλάχοι....
τί ὠφελοῦν ἡ λευτεριάς μὲ ἀδεαχνὸ στομάχι;
Ὁ πολεμάρχος Ἀραμπῆς ὀρίστε τί μᾶς κάνει!
κοντεύει ὅλ' ἡ Ἀραπιά τῆς πείνας νὰ πεθάνῃ.

Ἐκλείσε κάθε μαγαζί, μικρὸ, μεγάλο σπῆτι,
οὔτε πουλὶ δὲν φαίνεται, δὲν κελαδεῖ σπουργίτι,
καὶ τὰ σκυλιὰ ἐφύγανε κί' ἡ γάτες ἀπὸ τρόμο,
καὶ Εὐρωπαῖος πουθενὰ δὲν φαίνεται 'στὸ δρόμο.

Ζααρέ.

Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται, πρέπει νὰ γίνη κάτι.
δὲν θὰ περάσῃ τ' Ἀραμπῆ τ' Ἀράπικο γεινάτι.
Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἄς σηκωθοῦν 'στὸ πόδι ἡ γυναῖκες
μὲ τὰ νεμπούτια τὰ χονδρὰ, μὲ τσόκαρά, μὲ στέκες,
κί' ἂν δὲν σηκώσουνε κί' αὐταῖς 'στὸν Ἀραμπῆ κεφάλι,
κί' ἂν ἀπὸ φόβο δὲν ἐλθῇ μᾶζι μου καμμιά ἄλλη,
ἐγὼ 'μπορῶ καὶ μόνη μου νὰ ἐπαναστατήσω.

Ἀἰδᾶ.

Κί' ἐγὼ, ψυχὴ μου Ζααρέ, θὰ ἔλθω ἀπ' ὀπίσω.

Ζααρέ.

Ἄς σχίσῃ τὸ γλασμάκι τῆς ἡ κάθε Ἀραπίνα
καὶ Εὐρωπαῖα ἄς γενῇ... ἄς βάλλῃ καππελῖνα,
ἐμπρὸς καὶ 'πίσω τῆς φτερὰ, κορδέλες ἄς κρεμάσῃ,
νὰ μᾶς ἰδῇ κί' ὁ Ἀραμπῆς κί' ἀπὸ θυμὸ νὰ σκάσῃ.

Ἀἰδᾶ.

ὦ! πῶς τοὺς ἐσιχάθηκα κί' ἐγὼ τοὺς Ἀραπάδες!
ὅλοι τῶν εἶναι ἄγριοι, χοντροὶ καὶ μπουταλάδες.
Εὐπόλυτοι, ξεκάλτσωτοι, μὲ κόκκινα ζωνάρια,
μ' ἕνα μακρὸ ποκάμισο ὡς κάτω 'στὰ ποδάρια,
νὰ τρῶν ζαχαροκάλαμα, ἀκρίδες, βελανιδία,
καὶ νὰ μὴ ξέρουν γιὰ σεβντᾶ μαργιόλικα παιγνίδια.

Ζααρέ.

ὦ! ναι τὸ ἀπεφάσισα, θ' ἀφήσω τὸν Γιουσούφη.

Ἀἰδᾶ.

Κί' ἐγὼ τὸν Ζουλφικάρα μου....

Ζααρέ.

Κί' οἱ δύο τους εἶναι μπουῦροι..

Ἀἰδᾶ.

Καὶ ἔπειτα τρελλάθησαν μὲ τ' Ἀραμπῆ τὸ κόμμα,
καὶ ὄνειρεύονται καπνοὺς καὶ νίκες εἰς τὸ στῶμα.

Ζααρέ.

Σὰν ἀγαποῦν τὸν Ἀραμπῆ πάμε κί' ἐμεῖς μὲ ἄλλους,
μ' Ἑγγλεζοὺς, Ἀμερικανούς, Ρωμηοὺς, Ἑβραίους, Γάλλους.
Τοῦλάχιστον μᾶζι μ' αὐτοὺς θὰ τρῶμε νύκτα μέρα
κί' ἄς κάθωνται οἱ ἄνδρες μᾶς νὰ κοπανοῦν ἄερα.

Ἀἰδᾶ.

Κί' ἐγὼ λοιπὸν τοῦ Ἀραμπῆ τὸν πόλεμο κηρύττω.

Ζααρέ.

Κάτω τὸ κράτος τ' Ἀραμπῆ, καὶ ὁ Χεδίβης ζήτω.

Ἀἰδᾶ.

Ἀμέσως τὸ γλασμάκι μου παντιέρα θὰ σηκώσω.

ααρέ.

Κί' ἐγὼ μὲς 'στὸ σκαλᾶρι μου τὴ μούρη του θὰ χῶσω.

Ἀἰδᾶ.

Ἀγρία σὰν κροκόδειλος ἀπάνω του θὰ τρέξω.

Ζααρέ.

Κι' ἐγὼ μὲ τὸ πασοῦμί μου καλὰ θὰ τοῦ τῆς βρέξω.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΑΙ ΑΝΩ.—ΖΟΥΛΦΙΚΑΡ—ΓΙΟΥΣΟΥΦ.

Ζουλφικάρ.

Δόξα 'στὸν Ἀχμετ Ἀραμπῆ!...

Γιουσούφ.

Ἐστὸν νέον Ταμερλάνου!

Ζουλφικάρ.

Ἐστὸν πρῶτο Νάπολέοντα....

Γιουσούφ.

Ἐστὸν Παδισάχ Σουλτάνο!

Ζουλφικάρ.

Νεμποῦτι 'στοὺς δεσπότες μας....

Γιουσούφ.

Σφαγὴ εἰς τοὺς τυράννους!

Ἀἰδᾶ.

Ἀφῆστε, πολεμάρχοι μας, σφαγαῖς καὶ Ταμερλάνους, κι' ἄς 'δοῦμε, μὰς ἐφέρατε ψωμιοῦ ξερὸ κομματί;

Ζουλφικάρ.

Ἐλευθεριαῖς σὰς φέραμε καὶ τρόπαια....

Ζααρέ.

Σπολλάτη!

Μ' αὐτὰ χορτάστε ἐσεῖς οἱ ἐνθουσιασμένοι, μὰ ἢ 'δική μας ἢ κοιλιὰ μὲ τέτοια δὲν χορταίνει.

Γιουσούφ.

Μὰ μήπως καὶ τοὺς ἄνδρας σας ἡ πείνα δὲν θερίζει; κι' ὅμως κανένας σὰν καὶ σὰς ποτὲ δὲν μουρμουρίζει. Μήπως κι' αὐτὸς ὁ Ἀραμπῆς δὲν εἶναι πεινασμένος; καὶ ὅμως γιὰ τῆς Ἀραπίας ἐργάζεται τὸ γένος. Ὅλο τὸν κόσμον μόνος του θὰ φέρῃ ἄνω κάτω, γιὰ νὰ ἐνώσῃ ὅλους μας εἰς ἓνα Χαλιφάτο· παντοῦ θὰ στήσῃ τὴ φρικτὴ σημαία τοῦ Προφήτη, καὶ δὲν θὰ τρώμε ὅπως πρὶν ξερὸ ἀραποσίτι.

Ζααρέ.

Καὶ ποῶς τοῦ εἶπε τ' Ἀραμπῆ τέτοιαις δουλειαῖς νὰ

[βγάλλῃ;

Ἐμεῖς καλὰ καθόμαστε μὲ ἥσυχο κεφάλι· ἀλλὰ ξεφύτρωσε αὐτὸς γιὰ τὴν κακὴν μας μοῖρα, πῦρε καὶ σὰς τοὺς παλαβοὺς καὶ κάνει τὸν σωτήρα. Γι' αὐτὰ κι' αὐτὰ θὰ σηκωθῇ καὶ τὸ 'δικό μας φύλον, νὰ τοῦ κηρύξῃ πόλεμον, νὰ τὸν χορτάσῃ ξύλον,

νὰ μάθῃ κι' ἄλλη μιὰ φορὰ ἐλευθεριαῖς νὰ θέλῃ, χωρὶς γιὰ τῆς Ἀράπισες καθόλου νὰ τὸν μέλλῃ.

Γιουσούφ.

Δὲν ντρέπεσαι, παληογλωσσό, νὰ βγάλῃς τέτοια γλῶσσα γιὰ τὸν Ἀχμέτη Ἀραμπῆ, ποῦ τ'ἄχει τετρακόσα;

Ἀἰδᾶ.

Καλὰ τὰ λέει.... σύμφωνη εἶμαι κι' ἐγὼ μαζί της.

Ζουλφικάρ.

Καὶ πῶς τὴ μαύρη γλῶσσά σας δὲν καίει ὁ Προφήτης;

Ζααρέ.

Τελείωσε· ἢ τ' Ἀραμπῆ θ' ἀφήσετε τὸ κόμμα, ἢ μόνους σὰς ἀφίνουμε κι' ἢ δυὸ μας εἰς τὸ στρώμα.

Ἀἰδᾶ.

Κι' ἐγὼ, καὶ μὲν Ζουλφικάρ, κατὰμονο σ' ἀφίνω, καὶ σὰν τὸ χιόνι κάτασπρη 'στὸ πεῖσμα σου θὰ γίνω.

Ζουλφικάρ.

Ἄ! ὄχι γιὰ τὴν Ἀἰδᾶ, χαμπίμπι, μὴν ἀσπρίσης, μὴ θέλῃς νὰ πολιτισθῇς καὶ ν' ἀλλαξοπιστήσῃς. Θυμήσου σὰν σ' ἀγάπησα πῶς ἦταν ῥαμαζάνι, πόσα σημάδια σοῦ χουνε ἡ δαγκωνιάς μου κάνει· ἀπ' ὅλαις τῆς γυναίκας μου πῶς εἶσαι σὺ ἡ πρώτη, πῶς σὺ μοῦ καίσεις καὶ καρδιά, φλεμόνια καὶ σηκότι. Θυμήσου...

Ἀἰδᾶ.

Τί νὰ θυμηθῶ; τὸν Ἀραμπῆ ἀφίνεις; τότε θυμοῦμαι ὅλ' αὐτὰ, ἄλλοιῶς κακὰ νὰ γίνῃς.

Γιουσούφ.

Θυμήσου Ζααρέ, καὶ σὺ, τὰ χὰδια 'στὸ σκοτάδι, μὲ τὴ ζαχαροκάλαμο σ' ἐτάιζα τὸ βράδυ· πῶς ἀπ' τὸ τσίμπα δάγκανε δὲν εἶχαμε νισάφι, πῶς μιὰ φορὰ μοῦ ἔρριξες στὰ μούτρα τὸ πιλάφι. Θυμήσου....

Ζααρέ.

Τί νὰ θυμηθῶ; τὸν Ἀραμπῆ παραίτα, ἄλλοιῶς σὲ ξεχωρίζομαι, 'στὸ λέγω νέτα σκέτα.

Γιουσούφ.

Γυναίκα ἢ ἐλευθεριά; ὦ! τί νὰ προτιμήσω; ἂ! ὄχι, ὄχι, δὲν μπορῶ τὸν Ἀραμπῆ ν' ἀφήσω!

Ζουλφικάρ.

Κι' ἐγὼ τὸν Ἀχμετ Ἀραμπῆ ποτὲ μοῦ δὲν ἀρνοῦμαι, καὶ μόνος δίχως ἀγκαλιὰ γιὰ πάντα ἄς κοιμοῦμαι.

Ἀἰδᾶ.

Τότε σ' ἀφίνω, Ζουλφικάρ, καὶ σύρε ναῦρης ἄλλη!

Ζααρέ.

Κι' ἐγὼ, Γιουσούφ, σὲ παραίτω μὲ λύπη μου μεγάλη, καὶ τὸν Ἀθερινόπουλον τὸν πρίγκηπα θὰ πάρω μὲ τὸ χρυσὸ παράσημο καὶ τὸ ὀρθὸ κολλάρο.

Ἀἰδᾶ.

Αὐτὸς ὁ πρίγκηψ 'κτύπησε καὶ 'στὸ 'δικό μου μάτι!

Ζουλφικάρ.

ὦ ζήλεια ! ὦ ἐκδίκησις ! . .

Γρυσούφ.

ὦ λύσσα καὶ γεινάτι !
ποῦ εἶν' αὐτὸς ὁ πρίγκηπας μὲ τὸ ὀρθὸ κολλάρω,
νὰ τρέξω τὸ τομάρι του τὸ τρυφερὸ νὰ γδάρω ;

Ζουλφικάρ.

Μοῦ ἤλθαν τὰ μπουρίνια μου ... ὦ ! ποῦναι τὸ νεμποῦτι,
νὰ κέμω τὸ κεφάλι του μὲ μὲλὰ σὰν ἀραροῦτι ;

Ζααρέ.

Ἄχ ! σὺ, χρυσέ μου πρίγκηπα, μοῦ ἔβαλες μαράζι.

Ἀἶδα.

Τὸ ζαχαρένιο στόμα σου γλυκὸ σερμπέτι στάζει.

Γρυσούφ.

ὦ ! χαίρετε τῆς δόξης μας πανάρχαιαις ἡμέραις,
τῶν Σουφαραπήδων χοροὶ, πολεμικαῖς παντιέrais,
Φαμμίτιχοι, Σεσώστριδες, κροκόδειλοι, ἀκρίδες,
βελανιδιάς καὶ κουρμαδιάς καὶ τόσες πυρκαμίδες.

Ζουλφικάρ.

Χαῖρε καὶ σὺ, νεμποῦτί μας, καὶ ἄσπρη ποκαμίσα,
ὅπου ἀγέρας ἄλλοτε πολεμικὸς σ' ἐφύσα,
καὶ ἔως εἰς τὰ γόνατα ἀνέβαινες μὲ χάρι,
καὶ ἐφαίνετο ὁλόγυμνο τὸ μαῦρό μας ποδάρι.

Γρυσούφ.

Κι' ἐγὼ σὺς ἀποχαιρετῶ, ψηλὰ τζαμιὰ καὶ τάφοι,
Παράδεισοι ἀπὸ οὐρὶ κι' ἀπὸ ἀτζέμ πιλάφι,
ζωνάρια, φέσια, ἀντερὰ, τζουμπέδες μας, σαρίκες,
καμῆλες ὑπερήφανες καὶ Χόντζηδων μανίκες.

Ζουλφικάρ.

Μὰ χαίρετε καὶ σεῖς, Χανούμ, παντοῦ καμαρωμέναις,
ἀφρογαλατομπουρεκοζαχρομελωμέναις.

Γρυσούφ.

Ποῦ εἶναι τῶν Ἀράπηδων τὰ τρόπαια ἐκεῖνα ;

Ζουλφικάρ.

Τώρα γυρεύει πρίγκηπα καὶ ἡ στραβαραπίνια.

Ζααρέ.

Στραβαραπίνες; ποταῖς; ἐμεῖς; .. ξεκάλτσωτοι, σπασμένοι.

Ἀἶδα.

Κρεμάλα καὶ τὸν Ἀραμπῆ καὶ ὅλους σας προσμένει.

Γρυσούφ.

Ποῦ εἶσαι, Ἄχμετ Ἀραμπη, τοῦ ἔθνους μας Μεσσία ;

Ζουλφικάρ.

ὦ ! νὰ τον ! ἔρχεται ἐδῶ μὲ τόση συνοδεία.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.**ΟΙ ΑΝΩ.—ΑΡΑΜΠΗΣ—ΧΟΡΟΣ ΦΕΛΛΑΧΩΝ.**

(Μεγάλη πομπή. Εἰσέρχεται ὁ Ἀραμπῆς ἐπὶ πάλου ὄνου. Ἀκού-
λουθεῖ ὁ χορὸς μὲ μακρὰς σάλπιγγας, μὲ τύμπαν, ὄργανο, καὶ ποί-
κιλα Αἰγυπτιακὰ σύμβολα. Σαλπίζουσι τὸ μᾶρ; τῆς ΑἴΔΑΣ.)

Ἀραμπῆς.

Ἀκούσετε, Ἀράπηδες, τοῦ Ἀραμπῆ τὸ στόμα,
κι' ὅλοι ἐμπρός μου σκύψετε ὡς κάτω εἰς τὸ χῶμα
Μόνος ἐγὼ ὁ σεβνταλῆς μὲ τοῦτο τὸ γαϊδοῦρι
σὲ Δύσι καὶ Ἀνατολή θὰ φέρω νταβατοῦρι
θὰ παίζω Ναπολέοντος καὶ Ταμερλάνου ῥόλο,
θὰ σείσω γῆ καὶ θάλασσα καὶ τοῦρανοῦ τὸ θόλο.
Ὁ κόσμος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀραμπῆ θὰ φρίττη,
θ' ἀναστηλώσω τὸ βρακί τῆς μάνας τοῦ Προφήτη,
θὰ διώξω τὸν Κεδίβη σας, θὰ ῥίξω τὸν Σουλτάνο,
καὶ κρᾶτος ἀνεξάρτητο μονάρχος μου θὰ κάνω.
Ἐγὼ Χαλίφης θὰ γενῶ καὶ Σείχουλισλάμης,
ἐγὼ Κεδίβης, Πατισάχ, Καδῆς, Καίμακκάμης.
Ὅλα ἐγὼ... παντοῦ σφκγῆ, ρουθοῦνι δὲν θὰ μείνῃ,
καὶ τοῦτο τὸ γαϊδοῦρι μου Βουκέφαλος θὰ γίνῃ.

Γρυσούφ.

Δόξα ὅτὸν Ἀχμετ Ἀραμπη !

Ζουλφικάρ.

Καὶ ὅτὸ γαϊδοῦρι τοῦτο.

Χορὸς.

Ὑμνεῖτέ τον μὲ γκαῖδα, μὲ ντέρι καὶ λαγοῦτο.

Ἀραμπῆς.

Κυττάξετε τὸ κρᾶνος μου, τὸν θώρακα, τὴ βράκα,
τὸ φοβερὸ κανόνι μου κι' αὐτὴ τὴ σακαράκα,
καὶ πέσετε ἀνάσκελα ὅτὸν γίγαντα τοῦ κόσμου,
νὰ σὺς πατήσω γιὰ τιμὴ ἐγὼ κι' ὁ γαῖδαρός μου.
ὦ ! νὰ ! οἱ Ναπολέοντες ! ὦ ! νὰ ! οἱ Ταμερλάνοι !
ἰδοὺ Κελίφαι ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ Σουλτάνοι.
Ἰδοὺ ... τοὺς βλέπω ... ἔρχονται μ' ἀμέτρητα ἀσκήρια,
κρατοῦν κανόνια χάρτινα καὶ ξύλινα μαχαίρια.

Γρυσούφ.

Καλὲ γιὰ ὅτε τον ἐκεῖ, μιλεῖ μὲ τὸν Προφήτη.

Ζουλφικάρ.

Μπρόῦμητα ὅλοι πέσετε καὶ τρίψετε τὴ μύτη.

Ζααρέ.

Καλὲ αὐτοὶ τρελλάθηκαν μὲ ὅλα τὰ σωστά των

Ἀἶδα.

Αὐτὸς ὁ θεοπάλαβος τοὺς πῆρε τὰ μυαλά των.

Ἀραμπῆς.

Ἰδοὺ ! .. ὅτὰ μάτια ὅλοι των μὲ φρίκη μὲ κυττάζουν
καὶ δόξα εἰς τὸν γίγαντα τὸν Ἀραμπῆ φωνάζουν.
ὦ ! Ναι ! ἔλατε ὅλοι σας νὰ σὺς κατατρομάξω,
μ' αὐτὴ τὴ σακαράκα μου σταθῆτε νὰ σὺς σφάξω.
Ἄλτ λά ! σὺς ἐφαγα ...

(Πέφτει ἀπ' τὸ γαϊδοῦρι.)

Χορός.

Ἀλλάχ!

Γρυσούφ.

Ἄς τρέξουμε, Φελλάχοι,
νὰ τὸν ξανακαθίσουμε 'στοῦ γαϊδουριοῦ τῇ ῥάχῃ.

Ἀραμπῆς.

Ἄλτ λά! σὰς ἔφαγα... πλὴν φεῦ! ποῦ εἶμαι καὶ τί κάνω;
ἀπ' τὸ γαϊδοῦρι ἔπεσα 'στὸν οἶστρο μου ἀπάνω.
(συνερχόμενος).

Εὐχαριστῶ, Φελλάχοι μου, καλὰ μου παλληκάρια,
καὶ τῶν μεγάλων Φαραῶ ἀληθινὰ βλαστάρια.
Κάμετε ὄρκο ὅλοι σας σὲ τούτῃ μου τὴν πλάα,
πῶς θὰ μ' ἀκολουθήσετε καὶ ἔως 'στὴν κρεμάλια.

Χορός.

Ναί, ναί, τὸ ὀρκιζόμεθα.

Ἀραμπῆς.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, τρουμπέταις,
ζουρνάδες, ντέφια, τούμπανα, πολέμου μπαγιονέταις·
Σηκώσετε, Ἀράπηδες, τὰ ῥόπαλα 'στὸν ὦμο,
καὶ 'στὴν Εὐρώπῃ χύσετε παροξυσμὸ καὶ τρόμο,
κὶ' αὐτὰ τὰ τετραπέρατα τραντάξετε τοῦ κόσμου.
Τάγματα, μάρς! . . . παρέλασις ἄς γίνη ἀπὸ 'μπρός μου.
(Παρελαίνει ὁ Χορὸς μετὰ μουσικῆς.)

Ὡραῖα! ἀριστούργημα! . . . ψυχὴ μου, τί παράτα!
ὦ Ναπολέον, εἶχες σὺ τέτοια λαμπρὰ φουσάτα;
Εὐγε, Φελλάχοι, κὶ' ἡ στιγμὴ ἐσήμανε ἐκείνη,
ποῦ ὁ Ἀχμέτης Ἀραμπῆς Σουλτάνος σας θὰ γίνη,
καὶ κάθε μαῦρος τότε πλὴν φτωχὸς καὶ κακομοίρης
θὰ στέκεται 'στὸ πλάγι μου καμαρωτὸς Βεζύρης,
καὶ κάθε μιὰ Ἀράπισα θὰ ἦναι Βεζυρίνα.

Ζααρέ.

Αὐμ' τί τὰ θέλουμε αὐτὰ, σὰν μᾶς θερίσ' ἡ πεῖνα;

Ἀραμπῆς.

Ἵπομονὴ νὰ ἔχετε, καλαῖς μου Ἀραπίναις,
κὶ' ἡ δόξα γύρω μας πετᾷ μὲ δάφναις καὶ μυρσίναις.
Ὡ! νὰ τὴν! τῆς φτερούγαις τῆς γιὰ 'δέτε πῶς ἀνοίγει...
Ἐμπρός, γυναῖκες, πιάστε τὴν καλὰ νὰ μὴ σὰς φύγῃ.

Ἀἶδα.

Μ' αὐτὰ κὶ' αὐτὰ μᾶς ἔφερες, τρελλέ, σὲ τόσο χάλι·
ἀλλὰ κὶ' ἐμεῖς δὲν σκύβουμε σὲ σένα τὸ κεφάλι.
Ἐμεῖς δὲν θὰ σ' ἀκούσωμε σ' ἐκεῖνα ποῦ γυρεύεις,
θὰ 'μπούμε μὲς 'στὸ μάτι σου καὶ μὴ μᾶς ἀγριεύς.

Ἀραμπῆς.

Ἴν' Ἀλλαμπούκ!

Ζααρέ.

Βρέ, τί θαρρεῖς; καμμιὰ μας δὲν σὲ τρέμει,
καὶ μ' Εὐρωπαίους καὶ Ῥωμηνοὺς θὰ κάμουμε χαρέμι.

Γρυσούφ.

Τ' ἀκοῦς, γενναῖε Ἀραμπῆ; μονάρχους μᾶς ἀφίνουν.

Ζουλφικάρ.

Καὶ θέλουν ἀπισταῖς Ῥωμηαῖς καὶ Φράγκισαῖς νὰ γίνουν.

Ἀραμπῆς.

Καὶ σεῖς, ὦ ξύλα κούτσουρα, ἀκόμῃ τῆς φυλάτε;
ὀρμήσετε ἐπάνω τους κὶ' ἀλύπητα κτυπάτε.

Ζααρέ καὶ Ἀἶδα.

Ἄς πάρουνε τὰ μοῦτρά τους καὶ βλέπουν τί θὰ γίνη.

Ἀραμπῆς.

Ἀκόμῃ περιμένετε, τετράποδα καὶ κτήνη;
Καὶ ἔπειτα φωνάζετε γιὰ 'λευθεριαῖς καὶ μάχαις,
ἀφοῦ σὰς πᾶσι ῥιπιτὶ κὶ' ἐμπρὸς εἰς τῆς Φελλάχαις;
Λοιπὸν μὲ σὰς τὰ ξόανα τὰ δόντια μου θὰ τρίξω,
καὶ πόλεμο σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι θὰ κηρύξω;
Ὡ! συμφορὰ σου, Ἀραμπῆ, Ὡ! τρέλλα ποῦ σὲ δέρνει.

Χορός.

Κᾶποιος τρεχάτος ἔρχεται κὶ' εἰδήσεις θὰ μᾶς φέρνῃ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΟΙ ΑΝΩ.—Α! ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ.

Ἀγγελιαφόρος.

Φυγὴ, τρομάρα, θάνατος, ὀγρήγορα σωθῆτε,
ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ 'στῆς τρύπαις σας κρυφθῆτε.
Ὁ Σέϋμουρ τὰ κάστρα μας μὲ λύσσα βομβαρδίζει,
μπὰμ. μποῦμ. ἐδῶ, μπὰμ. μποῦμ. ἐκεῖ, κὶ' ἡ γῆ βαρεῖα
[μουγγρίζει]
κὶ' ἐγὼ ἐνθ' ἐρχόμενον 'δῶ τρεχάτος σὰν τσακάλι,
μιὰ μπόμπα μὲ ἐπέρασε ξυστὰ ἀπ' τὸ κεφάλι,
κὶ' ἀπ' τὴν τρομάρα ἔπεσα σὰν μισαποθαμένους.

Χορός.

Ὡ! σῶσε, σῶσε, Ἀραμπῆ, τῆς Ἀραπιάς τὸ γένος.
Καθεὶς μας γιὰ σωτήρᾳ του ἐσένα μόνο βλέπει,
κὶ' ἄς γίνη τὸ γαϊδοῦρι σου προστάτης μας καὶ σκέπη.

Ἀραμπῆς.

Κατὰ τῶν Ἀγγλῶν τρέξετε εὐθὺς μὲ τὸ νεμποῦτι.

Χορός.

Μ' Ἐγγλέζους δὲν τὰ βάζουμε, γιὰτὶ βρωμᾷ μπκροῦτι.

Ἀραμπῆς.

Σικτίρ λοιπὸν . . . καὶ μόνος μου μὲ τοῦτο τὸ κανόνι
τοῦ Σέϋμουρ τὰ πυργωτὰ θὰ τοῦ τὰ κάμω σκόνῃ.

Γρυσούφ.

Ἄ! ὄχι, Ταμερλάνε μας, μὴ μόνους μᾶς ἀφίνης.

Ζουλφικάρ.

Ἐσὺ καὶ τὸ κανόνι σου μ' ἐμᾶς ἐδῶ νὰ μείνης.

Ἀραμπῆς.

Ἀφήσετέ με, γρήγορα ἀνοίξετέ μου θέσι . . .
μὲ μία μπόμπα μου νεκρὸς ὁ Σέϋμουρ θὰ πέσῃ.

Ὀλοι.

Ἄ! ὄχι, δὲν σ' ἀφίνουμε . . .

Ἀραμπῆς.

Βρέ, μὴ μὲ σταματάτε,
μὴ τοῦ γαϊδάρου τὴν οὐρὰ μὲ δύναμι τραβάτε.

Μόλις 'μπορεί ὁ ἄμοιρος τὰ πόδια του νὰ σέρνῃ,
κι' αὐτὸν γιὰ τὴν ἐλευθερίᾳ λόρδα κακὴ τὸν δέρνει.

Ζααρέ.

Ζήτη οἱ Ἀγγλοι! . .

Ἀἶδα.

Ζήτη των! . .

Ἀραμπῆς.

Μοῦ ἔρχεται ν' ἀφρίσω.
Σωπάτε, σκύλαις, εἰδεμὴ ἐσᾶς θὰ βομβαρδίσω.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΟΙ ΑΝΩ.—Β'. ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ.

Οἱ Ἀγγλοι 'ἔγῃκαν 'στὴ στεριά καὶ ἔρχοντ' ἐδῶ πέρα.

Ἀραμπῆς.

Λοιπὸν φυγάλα ἀπ' ἐκεῖ . .

Χορός.

ᾧ συμφορᾶς ἡμέρα!

Ἀραμπῆς.

Ἐμπνι Χιντζίρ!

Γρυσούφ.

Τὰ μάτια του γιὰ 'δέτε πῶς γουρλόνει!

Ἀραμπῆς.

ᾧ λύσσα! μ' ἐμασκάρψε τὸ Ἀγγλικὸ κανόνι!
Μὰ τώρα ἔξω καὶ ἐγὼ μονάχος θὰ χημήξω,
καὶ μαῦρα Τάρταρα παντοῦ καὶ κόλασι θ' ἀνοίξω.
Ὁ Ναπολέων θάκκαψε βεβαίως καμμιὰ πόλι . .
λοιπὸν θὰ κάψω καὶ ἐγὼ τὴν Ἀλεξάνδρα ὅλη.
Θὲ νὰ κλεισθῶ 'στὴ Δαμαγχοῦρ, θὰ σκάψω ὑπονόμους,
θὰ κόψω τὰς διώρυγας καὶ τοὺς σιδηροδρόμους,
ποτάμια, λίμνες, θάλασσες καὶ στέρνες θὰ στερέψω,
καὶ παληοπάπουτσα ἀν' ἔρῳ ἐμπρός μου θὰ τὰ κλέψω.
Ἐμπρός, Ἀχμέτη Ἀραμπῆ, καὶ μόνος σου κινήσου,
καὶ τὰ Οὐρὶ σὲ καρτεροῦν νὰ παίξουνε μαζί σου.
(Ἄφρινε τὸ γαῖδουρι καὶ φεύγει.)

Ζααρέ.

ᾧ! ἔλα φοβιτσιάρικο τῆς Ἀραπιᾶς ἀσκέρι,
νὰ πᾶμε νὰ φιλήσουμε τοῦ Σέῦμουρ τὸ χέρι,
οἱ Ἀγγλοι νὰ γεμίσουνε τοὺς κόρφους μας μὲ λίρες,
καὶ ν' ἀνασάνετε καὶ σεῖς κι' ἐμεῖς ἡ κακομοῖρες.

Ἀἶδα.

Ἀφῆστε πιά ἐλευθεριάς καὶ σχέδια μεγάλα,
κι' ὁ Ἀραμπῆς: φιρὶ φιρὶ πηγαίνει γιὰ κρεμάλα

Ζουλφικάρ.

Καλὰ τὰ λές, γυναικά μου, ψυχοῦλα μου Ἀἶδα . .
τώρα κι' ἐγὼ κατὰλαβα πῶς τοῦστριψε ἡ βίδα.

Γρυσούφ.

Κι' ἐγὼ πιστεύω, Ζααρέ, πῶς θὰ μὲ συγχωρήσης,
καὶ τὸν Ἀθερινόπουλο τὸν πρίγκηπα θ' ἀφήσης.

Ζααρέ.

Ἐλάτε νὰ περάσουμε μαζί ζωὴ καὶ κότα,
καὶ ἦσυχά νὰ ζήσουμε κι' ἁρμονικὰ σὰν πρῶτα.

Εἰς ἐκ τοῦ Χοροῦ.

Κι' ἐγὼ μαζί . .

Ἄλλος.

Κι' ἐγὼ . .

Ἄλλος.

Κι' ἐγὼ . .

Ὅλοι.

Καὶ ὅλο τὸ φουσάτο.

Ζααρέ.

Λοιπὸν ἀπάνω ὁ Χεδίβ . .

Ἀἶδα.

Καὶ ὁ ζευζέκης κάτω.

Ὅλοι.

Μάρς! ἐμπρός, μὲ πομπή 'στὸ Παλάτι
τοῦ χρυσοῦ μας Χεδίβη ἄς πᾶμε,
καὶ ἐκεῖ 'στ' Ἀραμπῆ τὸ γεινάτι
τ' ἀχαμνὸ του γαῖδουρι ἄς φᾶμε.

[Σύγχυσις καὶ ἀλαλαγμός. Ἡ Ἀλεξάνδρεια φαίνεται
καίονμένη· ὁ δὲ ποιητὴς τοῦ Ἀραμπῆ, πρὸς πείσμα τῶν
φιλελευθέρων Ἀραμπηστῶν, πηδᾷ ἐπὶ τοῦ μάρτυρος ὄνου
τοῦ καὶ ἀνέρχεται τὸν Ἑλικῶνα, ὅπου αἱ Μοῦσαι κατα-
στεφανοῦσιν αὐτὸν μὲ γαῖδουράγκαθα.]

Souris.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** Ὁδὸς Σταδίου
(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότα-
τοι, νέκταρ διὰ θεοῦς, ποίησις τῶν τραπεζῶν, μὲ τὰ
φρούτα ἰδίως ἀπαράμιλλοι.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματι-
κοί, βάλασμον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, ἄδολοι.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον
1 δραχμῆς.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μό-
νον 90 λεπτῶν.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν **Κεντρι-
κὴν Ἀποθήκην** διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν οἶ-
νων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.